

MY FATHER AND GILLETTE

Ferdinando Frega — Nando the Scribe

Gillettenarrative.com

ANG AKING AMA AT ANG GILLETTE

THE FAMILY · 03

GILLETTENARRATIVE — PANSARILING ARKIBO

Pumanaw ang aking ama noong Abril 2025.

Mula noon, wala ni isang araw na lumipas na hindi sumagi sa isip ko ang kanyang presensiya.

Inaalis ng kamatayan ang isang tao sa silid.

Hindi siya nito inaalis sa usapan.

Habang tumatanda ako, lalo kong natutuklasan ang mga piraso niyang nakatago sa loob ko.

Mga kilos. Mga katahimikan. Mga reaksiyon. Mga paraan ng pagtingin sa mga tao.

Ang manang mahalaga ay hindi kailanman pera.

Ito ay pagkilala.

Noong bata pa ako, tinitingnan niya ako at sinasabing kaya kong gawin ang mga bagay na lampas sa sarili niyang abot.

Akala ko tinutukso niya ako.

Akala ko sinasabi ito ng mga ama dahil obligado ang mga ama na maniwala sa imposible tungkol sa kanilang mga anak.

Ngayon ay nauunawaan ko na.

Hindi niya ako pinupuri.

Pinahihiram niya ako ng tiwala sa sarili na hindi ko pa napagtatrabahuhan.

Nakakita siya ng mga daang hindi ko makita.

Mga pintong hindi ko alam na umiiral.

Mga posibilidad na gugugulan ko ng mga dekada upang matuklasan.

Mag-ama kami.

Pagkatapos ay naging magkaibigan kami.

Ang uri ng magkaibigang tapat na nag-uusap tungkol sa buhay, sa mga babae, sa mga tagumpay, sa mga kahihiyan, at sa mga pangarap.

Pagkatapos ay naging magkasamahan kami sa trabaho.

Magkasabwat na pinag-uugnay ng trabaho, ng dugo, at ng matigas na pagtangging tanggapin ang mga karaniwang hangganan.

Higit sa lahat, iisa ang aming apelyido.

Isang apelyidong nabubuhay ngayon hindi dahil nakasulat ito sa mga dokumento, kundi dahil pumasok na ito sa salaysay.

Pumasok sa alaala.

Pumasok sa GilletteNarrative.

Kung minsan, may kakaiba akong pakiramdam na nanonood pa rin siya.

Hindi bilang hukom.

Hindi bilang kritiko.

Hindi bilang taong nagsasabing:

“Sinabi ko na sa iyo.”

Hindi.

Mas tulad ng isang tahimik na tagamasid na pinag-aaralan ang isang eksperimentong tinulungan niyang likhain.

Isang anak na hindi kailanman sumunod sa manwal ng instruksiyon.

Isang anak na paulit-ulit na lumabas sa hulmahan.

Isang anak na ang buhay ay nagbunga ng mga kinalabasang walang sinumang makatwirang makapaghuhula.

Nangungulila ako sa kanya.

Sa kanyang ngiti.

Sa kanyang mga paghinto.

Sa kanyang katahimikan.

Sa kanyang mga desisyon.

Ang maliliit na kuwadrong iyon na iniingatan sa alaala na hindi maiimbak ng anumang arkibo at hindi mababawi ng anumang teknolohiya.

Kapitan siya sa Hukbong Italyano sa edad na dalawampu’t pito.

Ngunit hindi kailanman naipaliwanag ng ranggo kung sino siya.

Mas simple ang bagay na nagpabukod-tangi sa kanya.

Siya ang aking ama.

Ang tahimik na bahagi ng aking pag-iral habang nag-uunahan ang buong mundo sa paggawa ng ingay.

Kaya susulatan ko siya.

Saanman siya naroroon.

Hintayin mo ako.

Pero hindi pa ngayon.

May gawain pang hindi tapos.

May mga misteryo pang hindi nalulutas.

May mga kuwento pang kailangang isulat.

Isang araw, darating ako.

At pagdating ko, sabay tayong tatawa.

Hindi tungkol sa tagumpay.

Hindi tungkol sa kabiguan.

Tungkol sa kahibangan ng paglalakbay.

Dahil ang buhay na naranasan ay nakapagkukuwento ng mga kuwentong hindi kailanman mapapantayan ng imahinasyon.

Paalam, Tay. Sa ngayon.

Ang iyong anak,
Ferdinando